

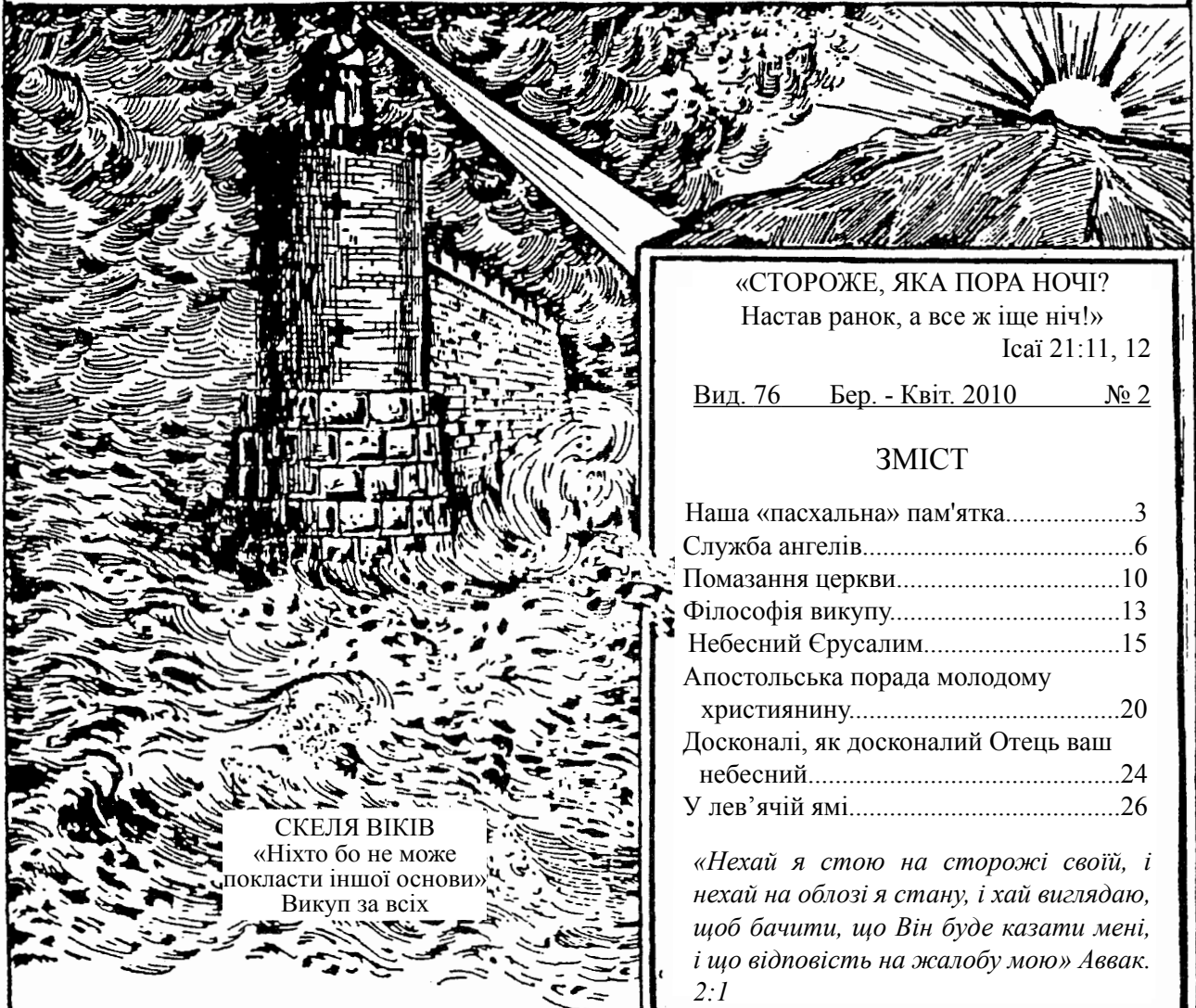

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж іще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 76 Бер. - Квіт. 2010 № 2

ЗМІСТ

Наша «пасхальна» пам'ятка.....	3
Служба ангелів.....	6
Помазання церкви.....	10
Філософія викупу.....	13
Небесний Єрусалим.....	15
Апостольська порада молодому християнину.....	20
Досконалі, як досконалий Отець ваш небесний.....	24
У лев'ячій ямі.....	26

*«Нехай я стою на сторожі своїй, і
 нехай на облозі я стану, і хай виглядаю,
 щоб бачити, що Він буде казати мені,
 і що відповідь на жалобу мою» Аввак.
 2:1*

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каменем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

«DAWN OF NEW ERA»
Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS
ASSOCIATION
«ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ»

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках «Зоріння Нової Доби». Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів «Зоріння Нової Доби», що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058

НАША «ПАСХАЛЬНА» ПАМ'ЯТКА

Кожного року це святкування смерті нашого Відкупителя здається більш важливим і більш хвилюючим. Сам факт, що дата змінюється і повинна підраховуватись згідно з юдейським методом підрахунку, підсилює враження і знову повертає на розум різні подробиці образу Пасхи і їхнє виконання в смерті Божого Агнця – «бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Кор. 5: 7).

Жорстоке рабство Ізраїлю під владою фараона, бога і правителя Єгипту, наводить думку про рабство зісуття, під яким «все створіння разом зідхає», обтяжене пануванням гріха і смерті, де фараон вдало уособлює сатану, «бога цього віку». У визволенні всього Ізраїлю під проводом Мойсея ми бачимо звільнення, визволення протягом Тисячоліття всіх тих, хто шанує Бога і Його Закони, під проводом більшого ніж Мойсей, – Христа, Голови і Тіла. У затопленні фараона та його війська ми бачимо образ знищення в другій смерті сатани і всіх тих, які підуть його шляхом. Всі ці позаобразні благословення є наслідками позаобразної Пасхи, в якій Христос є головною постаттю.

АГНЕЦЬ ЗАКОЛЕНИЙ

Святе Письмо, яке говорить про нашого Господа як про Агнця, заколеного перед закладами світу, вказує нам, що всі подробиці цієї Пасхи були виразними в розумі Бога і в Його плані не лише від гріхопадіння Адама під вирок смерті, але задовго до створення Адама. Тим самим воно запевнює нас, що хоча на протязі століть була виявлена лише Божа Справедливість, а божественна Любов не була «виявлена» до першого приходу Ісуса,

все-таки в Божому серці – від самого початку – була любов до Його створинь.

Як пасхальне *визволення* представляло благословення Тисячоліття, так пасхальна *ніч* представляла цей Євангельський вік, в якому всі, котрі покладаються на Бога, чекають на Його спасіння; в якому весь «дім віри» годується прісним хлібом правди, змішаним з гіркими травами випробувань і труднощів, чекаючи ранку; в якому Церква «первороджених», під захистом «крові Агнця», переходить від осуду до оправдання, від смерті до життя. О так! Власне з цієї причини ми маємо постійне свято радості в Господі, споживаючи нашого Агнця, прісний хліб і трави. Власне з цієї ж причини ми також щорічно святкуємо Пам'ятку всього цього. «Бо наша Пасха, Христос, за нас в жертву принесений, тому святкуймо» (1 Кор. 5: 7).

Власне до *цього* наш Учитель зобов'язав всіх Своїх учнів, кажучи: «Кожний раз, коли робите *це* [коли рік за роком, постійно, аж до Мого приходу будете робити *це*], робіть це на спомин про Мене!» – але вже не на згадку про образне ягня і про образний перехід образних первороджених образного Ізраїлю.

Противник століттями засліплював Господній народ щодо цього простого звичаю первісної Церкви, переконуючи передусім, що католицька літургія була саме цим звичаєм, а згодом – що добре було б святкувати кожних три місяці, щомісяця і щотижня, як це є в протестантів. Ми ніколи не знали як багато ми губимо через цей обман, аж доки нам милостиво не було дано зрозуміти правду, що «наша Пасха, Христос, за нас в жертву принесений», – заради чого ми, «первороджені»,

і святкуємо.

Обманом нас вже не позбавлять передбачених для нас благословень нашого Господа. Ми будемо «святкувати». І як правдою є те, що посвячені віруючі цього віку є «Церквою первороджених», так правдою є і те, що згодом прийде визволення всього дому віри під проводом первороджених (Христа) – як показував образ. Ті, які не були первородженими (народжені пізніше), яких визволив Мойсей, остаточно складатимуться лише з слухняних, що виразно показує апостол (Дії 3: 23).

«ТІЄЇ НОЧІ»

Наскільки більш хвилюючим та надихаючим є святкування цієї важливої події в її річницю – пригадуючи вчинки, слова, погляди і ставлячи себе на місце головних дійових осіб цієї найбільшої з усіх драм, яка понад дев'ятнадцять століть тому закінчилась на Голгофі. Навіть наша віра в божественне провидіння загально міцніє, коли бачимо, як день, година, а також рік цієї трагедії були наперед визначені Богом, і хоча юдеї перед тим намагалися схопити Його, щоб вбити, ніхто не наклав рук на Нього, бо *«ще не настала година Його»*. Не тільки точний час цієї великої події був образно поданий багато століть перед тим з старанною докладністю до одного дня, але й наш Господь з такою ж точністю проголосив: *«Ось година наблизилась»*, а коли Він встановлював хліб і вино Пам'ятки Своєї смерті як позаобразного ягняти, то чекав, і *«коли настав час, сів»* з Своїми учнями їсти Пасхальну Вечерю, кажучи: *«Я дуже бажав спожити цю пасху із вами, перш ніж муки прийму»* (Лк. 22: 15).

«ТОМУ СВЯТКУЙМО»

Давайте дотримуватись свята, Пам'ятки Його смерті, з такою ж дбайливістю, яка була показана нашим Господом і Його апостолами, і як Він це вказав: не в якийсь час зранку, опівдні чи вночі, а лише як вечерю (не довільного дня, а лише в її річницю) – якщо хочемо власне *«це робити»*, а не пригадувати щось інакше в якийсь інший день.

Цього року 29 березня відповідало дню, в

якому наш Господь був розп'ятий (від 9 ранку до 3 пополудні, коли Він помер, скрикнувши: *«Звершилось»*). Його поклали в новий гріб Йосипа перед 6 пополудні, а наступний день (який починається о цій годині) був першим днем Свята Пасхи, яке відзначали юдеї і яке цього року припадало на 29 березня. Ми не святкуємо те саме, що наші приятелі євреї, лише звертаємось до їхньої дати, щоб точно визначити час смерті нашого Господа і Його Пам'яткової Вечері попереднього вечора.

Наш Господь встановив Пам'яткову Вечерю, яку просив святкувати Своїх послідовників, після шостої години вечора, перед Своїм розп'яттям, *«ночі тієї, як виданий був»*. Це, однак, як ми раніше показали, було 14-го місяця Ніссан, саме того дня, в якому Він помер (Бог передбачив для юдеїв звичай відліку дня від 6-ї вечора до 6-ї вечора, від заходу сонця до заходу).

ВМИВАННЯ НІГ ОДИН ОДНОМУ

Ісус і Його учні, як юдеї, були зобов'язані дотримуватись юдейської Пасхальної Вечері і споживали разом буквальне ягня з травами та прісним хлібом і вином. Та ми більше не зацікавлені тими образними речами, які назавжди проминули, виконавшись в Христі. Після юдейської Пасхальної Вечері наш Господь встановив нову, Пам'яткову Вечерю, пригадування Своєї власної жертви за первороджених і їхнього спільного жертвування з Ним – як ми це покажемо згодом.

Чи наш Господь вмив ноги Своїм учням після Пасхальної Вечері і перед Пам'ятковою Вечерею, чи після неї, ми не можемо стверджувати однозначно (Мт. 26: 26), але, без сумніву, це було задумано як приклад покори і урок для апостолів, які, здається, ще мали духа суперництва, прагнучи першості. Так чи інакше, миття ніг не було частиною Пам'ятки, і ми не розуміємо, що це мало зобов'язувати учнів нашого Господа як звичай, хоча ми не сперечаємось з тими, котрі думають інакше і вважають необхідним буквально вмивати ноги один одному. Згідно з нашим розумінням урок полягав в тому, щоб послідовники нашого Господа не уникали жодної служби, навіть

принизливої, яка давала б їм можливість допомогти чи потішити один одного. Сьогодні виконання цієї послуги тими, котрі практикують її, переважно є далеким від доцільності, тоді як іншими послугами, які дають підтримку, вони часто нехтують.

«ЦЕ – ТІЛО МОЄ»

Мабуть, саме тоді, коли закінчилася звична юдейська Пасхальна Вечеря, наш Господь взяв трохи неквашеного хліба, який залишився, поблагословив його, поламав на шматки і дав Своїм учням, кажучи: «Прийміть, споживайте, це – тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене» (Мт. 26: 26; Мр. 14: 22; Лк. 22: 19).

Слова «це – тіло Моє» на протязі століть були причиною безконечних дискусій між Господнім народом. Причиною дискусії стала римо-католицька доктрина Літургії, яка стверджує, що благословення священика перетворює хліб на справжнє тіло Ісуса, якому священик віддає шану і яке (тобто тільки що отриману *жертву*) він наново ламає за гріхи тих, за яких відбувається літургія. Щоб ця процедура була схожою на річ, вчинену нашим Господом, великий натиск кладеться на слова «Це – тіло Моє», і таким чином дається доказ, що хліб є тілом і може бути принесений в жертву. Але ціла справа швидко стає зрозумілою, коли пригадаємо, що на той час, коли наш Господь сказав ці слова, Він ще не помер. Очевидно Його думкою було: «Цей хліб представляє Моє тіло», – бо інше трактування або інше значення було б хибне, оскільки Він ще був тілом і Його зміна ще в жодному значенні не наступила.

Беручи слова нашого Господа в їх простому, очевидному значенні, ми бачимо в них чудову науку. Неквашений (чистий) хліб в цій Пам'ятці надалі представлятиме нашого Господа, Хліб з неба, Який ми можемо споживати і мати вічне життя. Далі, цей даний небом «хліб», щоб бути придатним для вжитку, мусить бути «зламаний». Таким чином бачимо, що для нашого Господа було потрібно не лише прийти з неба як «хліб», але й бути зламаним в смерті – пожертвуваним за наші гріхи – перш

ніж ми могли б присвоїти собі Його заслугу і втішатися вічним життям.

«КРОВ НОВОГО ЗАПОВІТУ»

Далі, як частина цієї Пам'ятки сповненої любові жертви нашого Господа був поданий «плід виноградний». Господь пояснив, що це представляло Його кров – «кров Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів» (Мт. 26: 28). Яке чудове нагадування про ціну викупу, необхідну і заплачену за гріхи світу! Зламаний хліб є частиною лекції, а «чаша» – її продовженням. Ми потребуємо не тільки поживи, підкріплення, допомоги – щоб повернутись назад до Бога та Його ласки, – але й дорогоцінної крові, тобто життя нашого Господа як нашої викупної ціни, яка звільняє нас від осуду справедливості.

Учні Господа повинні вірою споживати (присвоювати) однаково «хліб» і «чашу», інакше вони не можуть бути з Ним одне. Більше того, апостол показує, що тут є ще інша, ще одна сторона цієї Пам'ятки. Ми, котрі таким чином їмо і п'ємо – користуємося з заслуг нашого Спасителя, – будучи ламані, є пораховані з Ним як Його «члени», як Його «тіло». Наше життя, пожертвуване в Його службі під Його керівництвом, вважається частиною Його жертви. Ось слова апостола: «Чаша благословення, яку благословляємо, – чи не спільнота то [спів'єдність] крові Христової? Хліб, який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового? Тому що один хліб, тіло одне – нас багато, бо ми всі спільники хліба одного [Христа]» (1 Кор. 10: 16-17).

О так! Якою глибокою є наука Господа! І чим глибше ми вникаємо в неї, тим більше бачимо її красу, тим більше відкриваються очі нашого розуміння – коли ми оцінюємо і слухаємось цілим серцем. Отже «святкуймо» в обох значеннях: 1) Присвоюючи і урочисто приймаючи велику справу, вчинену для нас нашим Відкупителем, а також багатство благодаті, дарованої нам через Нього. 2) Оцінюючи наш привілей співжертвування з нашим Відкупителем – складаючи наше життя в службі для Нього, для братів і т.д., і таким чином доповнюючи «недостачу скорботи

Христової» (Кол. 1: 24).

Доповнення недостатці потрібне не тому, що наш Господь не міг достатньо страждати за всіх, не тому, що Його страждання не були достатніми за всіх, але тому, що Він бажав, щоб ми мали частку з Ним у Його природі і Його славі, і лише через страждання з Ним і як Його *члени* ми можемо отримати право мати частку у Його славі, честі і безсмерті.

«СМЕРТЬ ГОСПОДНЮ ЗВІЩАЄТЕ»

Ми закликаємо всіх братів в Господі, де б вони не були, приєднатися до нас в святкуванні Господньої Пам'ятки в її властиву річницю, як було викладено вище. Збираймося з усіма тими, які визнають віру і посвячення – і не заохочуймо інших. Зустрічаймося по двоє чи троє або більшою групою, як дозволяють обставини. Відкладімо день або два, якщо потрібно, щоб зустрітися з братами найближчими нам. Не вирішуймо все з фінансових міркувань. Одна духовна учта з Господом і з тими, які в щирості святкують Його Пам'ятку, вартує для нас більше, ніж кілька споживань щоденної їжі. Не лише земним хлібом буде жити людина, але перш за все хлібом з неба.

Навіть самотні особи, котрі *не можуть мати можливості* зібратися з іншими, повинні також святкувати. Печиво на соді є неквашеним хлібом і буде цілком придатним, однак якщо поблизу живе єврейська сім'я,

вона з задоволенням продасть вам неквашений хліб (крекер) за мізерну платню. Що до «плоду виноградного», то доцільно кожного літа відкласти собі пляшку виноградного соку. Але якщо ви не маєте ніякого, то можете почистити родзинки і приготувати напій, який також буде справжнім «плодом виноградним», як і інші.

Проте не дозволяймо, щоб приготування до Пам'ятки так заповнили наш розум, що ми забудемо дійсне значення символів. Навпаки, присвятімо, якщо можливо, попередній та наступний день молитві і роздумам про величчі пам'яткові події і з вдячною радістю в наших серцях споживаймо Живий Хліб.

Ще раз радимо, щоб після пори спільності (під час якої ми споживаємо символічний хліб і чашу) зібрання закінчити так, як це зробив, даючи приклад, наш Господь. «А коли відспівали вони... пішли». Зробімо так само. Полишімо наші звичні вітання і т.п., залишаймося нашими думками з Господом в Гефсиманії, на подвір'ї первосвященика, перед Пилатом, перед Іродом і знову перед Пилатом – з побитим, засудженим на смерть, несучим Свій хрест, розп'ятим – за наші гріхи. Ці думки напевно схилитимуть нас до більшого оцінювання нашого Господа та більшої огиди до гріха, і таким чином допоможуть нам краще усвідомити, «якими мусимо бути ми в святому житті та в побожності». R3525 (1905 p.)

СЛУЖБА АНГЕЛІВ

«Ангол Господній табором стає кругом тих, хто боїться Його, – і визволяє їх» (Псалом 34: 8).

Існує більша чи менша трудність, пов'язана з усіма спробами розмірковувати про великого Єгови, Його характер і Його силу. Святе Письмо, здається, натякає, що Бог вживав різноманітні способи, щоб показати Свою силу Своему народу – юдеям протягом Юдейського віку і християнській церкві протягом Євангельського віку. Ми вважаємо, що було б правильно думати, що слово «ангел» може представляти «будь-які чинники або сили, живі чи неживі, які Богу до вподоби використати в зв'язку зі службою. Бог міг вчи-

нити вітер або палючий вогонь Своїм посланником. Він міг вчинити великого Архангела чи нижчого за рангом ангела Своїм посланником. Він міг вжити як Свого посланця щось чи когось, кого міг вибрати, щоб наділити необхідною силою, саме так, як представник Сполучених Штатів, прибуваючи до іншої країни, мав би визнання, незалежно від його особистих здібностей чи становища.

Подробиці того, як Всемогутній знає наші молитви, наші думки, наші слова, наші потреби, не подані нам у Святому Письмі; і тому очевидно, що для нас не є обов'язковим розуміти це в усіх подробицях. Ми не думаємо, що який-небудь обмежений розум міг би збаг-

нути Бога. Він надто великий, щоб ми збагнули Його, надто могутній, щоб ми повністю зрозуміли всі Його сили, Його можливості. Однак ми можемо збагнути деякі речі стосовно Бога і тому запрошені Святим Письмом досліджувати Його згідно з Його відкриттям. Припускати, що Бог є в кожному місці, в кожному куточку всесвіту, виглядає для нас абсурдним, цього не навчає Біблія; і припускати, що Бог знає про кожного пуголовка, личинку, мікроба, або що Він отримує відомості про кожний чин в кожній людській сім'ї, коли їх є мільйони мільйонів, не відповідає нашому розумінню.

Якщо ми обмежимося Божою увагою до церкви, їх все ще є тисячі; і здатність розуміти і діяти з десятьма чи двадцятьма тисячами людей в одну мить виглядає для нас неможливою. І такого порядку ми не повинні сподіватися від Бога. Кожна людська істота, яка намагалася б діяти навіть з сотнею людей і знати все, що відбувається, виглядала б дуже нерозумною. Радше вона мала б різних представників, через яких її воля виконувалася б тими сотнями людей, через яких вона могла б знати, що було зроблено, і через яких вони знали б її наміри щодо праці. Її загальне знання про справи не означало б, що вона в одну й ту ж мить має бути у кожному приміщенні будинку і має кожного зауважувати.

Однак ми схильні вважати, що у нашому сьогоденні вірші слово «ангел», вжите Псалмистом, відноситься до духовних істот. Підставою так вважати є те, що в стародавні часи, до П'ятидесятниці, майже всі об'явлення Господа були дані через духовних істот. Вони матеріалізувалися, а потім дематеріалізувалися, зникаючи з очей. Загально Святе Письмо, здається, показує, що Божя діяльність з Його народом у ті ранні часи була через ангелів. Щодо цього Євангельського віку, який саме завершується, ми маємо запевнення, що Бог показав таку ж велику турботу в Своїй діяльності з духовним Ізраїлем, як Він показував з природним Ізраїлем. Бо духовний Ізраїль як дім Його синів, є ближче до Нього, ніж був природний Ізраїль як дім слуг. Але Бог сподівається, що дім синів ходитиме вірою,

а не видінням, тобто ходитиме значно вище. Тому Його прояви для них не є такими, які промовляють до природних відчуттів. Однак вони є такими ж реальними.

ОЧІ ГОСПОДА

Читаємо, що «очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього», а також «очі Господні на кожному місці, – позирають на злих і на добрих». Але це не стверджує, що Бог особисто позирає на кожен особистий вчинок кожної людини на землі, але що Він знає справи скрізь по світу за допомогою Своєї сили, Своїх засобів. Ці згадані «очі» – це Господній вплив, Його сила знати, будь-які засоби. Чи Його сила застосована і Його воля виконана через ангелів, чи іншими силами і засобами, не має значення – як було б з виконанням наших бажань. Якщо ми хочемо знати про деякі справи у Філадельфії, то знайшлося б багато методів, якими ми могли б довідатись про це. Один з ефективних методів був би зателефонувати і безпосередньо поговорити з особою, яка має телефон. Або ми могли б послати повідомлення за допомогою телеграфу, або посланцем, або поїздом чи іншими засобами пересування.

Далі, якщо людство має ці різні способи довершення своїх задумів, то ми можемо вище оцінювати нашого Небесного Отця, вважаючи, що Він має повну здатність спілкуватися зі Своїми дітьми і має різні засоби зв'язку. Бог, без сумніву, має засоби, які набагато перевищують будь-які наші. Він не об'являє нам цю справу виразно, хіба що говорить, що Він поінформований про все, що стосується нас, а також усіх справ у світі. Він говорить нам, що ангели є Його слугами, і що вони наглядають за Його народом. «Чи не всі вони духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння впадкувати?» Вони не служать в сенсі прямого забезпечення нас хлібом, ані в сенсі приготування нам їжі чи будівництва наших домів – вони не служать жодним з цих способів. Як тоді вони служать нам? Ми не маємо жодного способу точно знати, як вони служать, хіба що зі слів нашого Господа

Ісуса, що ангели «цих малих» Божих завжди бачать обличчя Отця, завжди мають доступ до Нього.

Факт, що ці ангели представляють Господніх «малих», натякає би, що вони мають безпосередній доступ до Бога і безпосередню увагу. Для чого Отцеві приймати ангелів у Своїй присутності, якщо не для передачі якогось повідомлення? Нашим розумінням є, що Боже знання про наші справи та інтереси досягається методами, яких ми не знаємо. Однак ми можемо припустити, що цими посередниками є переважно ангельські посланці. Голова будь-якої комерційної фірми чи банківської установи має певні закони, певні правила, які управляють всіма комерційними операціями. Так само Бог має певні закони, які керують природою. Необов'язково молитися до Бога, щоб земля оберталася довкола своєї осі і щоб настало завтра. Ми можемо бути певні, що Всемогутній, Той, Хто представляє точну справедливість і безмежну мудрість, має закони, які керують цілим Його всесвітом, що ангели здатні розуміти ці закони, і що вони є представниками Єгови, так само як державний суд може делегувати когось для присутності в громадському суді і заслуховування інформації.

НАШ ГОСПОДЬ ІСУС – ГОЛОВНИЙ ПОСЛАННИК

Якщо в зв'язку з нашим віршем ми пам'ятаємо також слова нашого Господа перед Його вознесінням: «І ото, Я з вами повсякденно аж до кінця віку», – то ми зрозуміємо, що Господь Ісус є Головним Посланником, тобто Ангелом, Єгови. Він, безперечно, був Головним Посланником для Євангельської церкви. Тому ми думаємо, що через ангелів та інших слуг Бог управляє світом і особливо опікується Своїм народом через нашого Господа Ісуса Христа, Котрий є Головою всіх божественних духовних сил і наглядає за всіма справами Єгови. Ми були приведені до школи Христа. Він є нашим Учителем. Коли ми приходимо до Отця в молитві, то не обминаємо цього Учителя, а приходимо в Його ім'я. І ми не думаємо, що Отець знехтує Ним. Він буде

представником Отця в діяльності з нами. Але ми не повинні припускати, що Господь Ісус має під Своїм особистим наглядом кожен подробицю справ світу, а радше, що ці ангели звітують Йому про все, що потрібно, і що таким чином виконуються певні принципи діяльності. Це здається нам розсудливим і логічним порядком божественної діяльності. Ми не нав'язуємо цього іншим, а просто говоримо, що це промовляє до нашого власного розуму.

З огляду на факт, що церква знаходилася під особливим керівництвом Господа Ісуса, не було б неприродним думати, що Єгова стає табором довкола Свого народу через Ісуса, і що ангели є під Його керівництвом. Як сатана є головним у своїй зграї ангелів, так наш Господь має під контролем ангелів і є їхнім Князем. Ми читаємо про здобутки Олександра Великого, про діла Наполеона Бонапарта, незважаючи на те, що вони мали у своєму розпорядженні багато тисяч тих, які виконували їхню волю. Думаємо, що так само всі духовні істоти є під керівництвом і управлінням Ісуса Христа. Бог передав у Його руки всю владу на небі і на землі. Всі Божі ангели стали піддані Йому, і через них, під контролем нашого Господа, всі інтереси Божого народу є під наглядом. Ми так думаємо, і нам подобається так думати.

ВИЗВОЛЕННЯ РІЗНИМИ СПОСОБАМИ

Наш вірш продовжує, що ангел, який стає табором довкола Господнього народу, «визволює їх». В стародавні часи Господні діти інколи бували врятовані через чудо. Деякі були звільнені з в'язниці, інші – ні. Деякі були врятовані від меча, інші – не були. Ми повинні приймати Божу волю, якою б вона не була. Але щоб бути здатними це робити, для нашого духовного добра, нашого кінцевого добра, ми повинні усвідомлювати, що умовою, на якій ми прийнятні для Нього, є те, щоб ми беззастережно віддали себе в Його руки. Належний страх, або пошана, до Господа, напевно, провадитиме нас до того, щоб повністю віддатись Його опіці і Його керівництву та контролю. Наші випробування в житті мають показати нам, наскільки ми нездатні правильно ке-

рувати собою. Господь визволить кожного з нас таким способом, який спровадить на нас найбільше благословення.

За днів апостолів св. Петро був визволений з в'язниці Господнім ангелом, котрий з'явився йому як чоловік. Це було в інтересах не тільки апостола, але й цілої церкви і показувало їм, що Господь здатний повністю подбати про Свій народ, і це давало їм цінні лекції. І хоча ці зовнішні вияви не дані нам у теперішньому часі, ми маємо інші благословення, котрі більш ніж компенсують ці зовнішні знаки, які в теперішньому часі не є для добра церкви. Ми здатні сказати з апостолом, що всі речі допомагають на добро тим, котрі люблять Бога, покликаним згідно з Його метою. Ми повинні мати повне довір'я до Нього – що ми підлягаємо Його дбайливій турботі за всякого часу.

КОЖЕН СВЯТИЙ МАЄ СВОГО СЛУЖЕБНОГО АНГЕЛА

Хоча ми не можемо бути надто впевнені в нашому поясненні цієї теми, однак розуміємо, що кожен з Господнього народу, якщо він є одним із справжніх Божих дітей, має служебного духа, особу, ангела, котрий наглядає за його справами. Цей ангел дає звіт Господу, чи щомісяця, чи щотижня, чи щогодини, ми не знаємо. Якщо Бог вважає це мудрим, властивим способом, то ми маємо повне довір'я до Його мудрості. Все, що Бог урядив, є повністю задовольняючим для нас у цій справі, і ми впевнені, що це цілком правильно і повністю погоджується з божественним характером.

Ми думаємо, що цей принцип проілюстрований в Книзі пророка Даниїла. Даниїл молився, і невдовзі його молитва була вислухана. Ангел Гавриїл, котрий був Господнім посланцем до Даниїла, пояснив йому деякі речі. На початку його молитви Господь задумав послати йому відповідь. Гавриїл був посланий навмисно, щоб поінформувати його, але затримався через деякі інші обов'язки. Факт його затримки не повинен навести нас на думку, що Даниїл чи хтось з Господнього народу коли-небудь був зігнорований, але що в той час, як другорядні справи Даниїла

були під наглядом котрогось нижчого ангела, важливі справи були поручені Гавриїлу як, так би мовити, повноважному представникові щодо справи Даниїла та інших справ. Це була затримка, і Гавриїл сказав, у чому полягала ця затримка: князь Персії протистояв йому двадцять один день.

Раніше ми вказували, що цей Євангельський вік був відмінним від Юдейського віку і попередніх віків; що після того як була оголошена Євангельська диспенсація, зовнішні вияви, такі як дари святого Духа (дар зцілення, дар мов, пояснення мов і розпізнавання духів) і ангельські відвідини припинились, і що впродовж Євангельського віку Божою волею було, щоб духовний дім Ізраїлю ходив вірою, а не видінням, і тому після того, як церква була повністю встановлена, недоцільно було б сподіватися, що ангели з'являтимуться, щоб виявити себе зовнішньо.

Однак, незважаючи на це, Господні ангели мають більш особливий нагляд над нами, Євангельською церквою, ніж над будь-ким іншим з Господнього народу в попередніх часах історії світу. Господь особливо зацікавлений духовним Ізраїлем. Отож ці ангели піклуються нами, наглядають за нашими справами і є Божими засобами, тобто шляхами повідомлення нам, яка є Його воля; тобто це повідомлення є у вигляді провидіння для нас – того чи іншого.

СВЯТІ АНГЕЛИ НЕ Є ЯВНІ ДЛЯ НАШИХ ВІДЧУТТІВ

Ми не підтримуємо думку, що ангели нашіптують нам до вух. Ми вважаємо, що ангели, які тепер нашіптують, це ті самі, які спричинюють постукування по столу, спілкування через планшетки для спиритичних сеансів, через ведення руки при писанні та різні інші способи передачі повідомлень до вух та очей спиритичних медіумів, тобто злі духи, зіпсуті ангели. Нашим розумінням є, що святі ангели не роблять нічого подібного. Господній народ теперішнього віку повинен шукати вказівки для себе в Його Слові. Для Господніх дітей немає жодної потреби в книгах Мормонізму, чи Спиритизму, чи Нової Думки, чи в ясно-

видях, чи в силі чути за межами доступного для слуху. Все це пастки противника та його демонів.

Послідовники Христа мають Біблію і невидимих служителів – святих ангелів, які дбають про їхні інтереси і через провидіння пильнують та керують їхніми справами. Для нас це дуже реальна і велика потіха. Якщо б ми вва-

жали, що Бог робить усе це особисто, то думали б, що Він, напевно, інколи забував нас. Але маючи запевнення в Його слові, що ні волосина з нашої голови не може впасти на землю без відома нашого Отця, наш розум може мати відпочинок в знанні, що Він здійснює Свої задуми в Христі для Своїх дітей через служіння святих ангелів. R5633 (1915 p.)

ПОМАЗАННЯ ЦЕРКВИ

«А помазання, яке ви прийняли від Нього, – воно в вас залишається» (1 Івана 2: 27).

Згідно з божественним розпорядженням щодо народу Ізраїлю, їхні первосвященики, котрі представляли ціле священство, впроваджувалися на служіння через помазання особливими дорогоцінними пахощами, названими святою оливою помазання. Ця олива виготовлялася за спеціальним рецептом, і людям, під страхом смерті, не дозволялося її використовувати. Після того як Ізраїль став царством, царів також помазували цією святою оливою помазання.

Ці дві посади священика і царя, як було пізніше показано, є образом об'єднаного служіння, яке знайшло свій позаобраз в Тому, Хто мав бути Священиком на Своєму престолі – царським священиком, священиком-царем. Святе Письмо дає нам образ цієї об'єднаної посади в особі Мелхиседека, про якого записано, що він був царем Салиму і священиком Бога Всевишнього (1 Мойсея 14: 18-20; Євреїв 7: 1-17). Порівнюючи Писання з Писанням, ми вчимося, що Месія, Котрий повинен здійснити велику працю благословення світу, повинен бути Тим, Хто поєднує обидві посади – царя і священика.

Розглядаючи образ детальніше, ми бачимо, що свята олива помазання виливалася на голову первосвященика лише в час його впровадження на служіння. Щедро вилита на його голову, олива спливала аж на полу його священицьких шат служіння. Як побачимо пізніше, цей факт також був образним.

Переходячи далі від образу до позаобразу, ми розуміємо, що Святе Письмо навчає, що на землі повинно бути встановлене велике Месіанське царство, яке зв'яже сата-

ну, стримає всі погані впливи і дасть всьому світу людства повну нагоду примирення з Богом. Ми також розуміємо, що буде виконана велика священицька праця, пов'язана з цим царством. Це також буде частина великої праці Месії, яка таким чином показана як подвійна: як Цар Він керуватиме людьми залізною палицею для їхнього благословення, а як Священик навчатиме, підніматиме, зцілятиме їхні недуги і пробуджуватиме зі смерті.

«ХРИСТОС У ВАС НАДІЯ СЛАВИ»

Ізраїльський народ добре розумів, що їхній Месія повинен бути обіцяним насінням Авраама, Котре повинно благословити всі народи землі; але тільки після часу першого приходу нашого Господа настав належний час зрозуміти, що це насіння складалося більше ніж з однієї особи. Апостол Павло звертає нашу увагу на цей факт і заявляє, що це було таємницею, захищеною від попередніх диспенсаций – що Месія мав бути не особою, а громадою під одним Головою (Ефесян 3: 2-7; Колосян 1: 25-27). Більше того, цей Месія не лише повинен бути численним, а повинен бути зібраний з-поміж багатьох народів.

Тільки невелика кількість може зрозуміти цю таємницю; більшість ще не розуміє її; дійсно, це може зрозуміти лише особливий клас, для якого вона призначена. Святе Письмо показує нам, що Євангельський вік призначений для вибору цього великого позаобразного Царя, більшого від Соломона; цього великого позаобразного царського Священика, представленого Мелхиседеком. Поклик цього віку є для тих, котрі стануть членами цієї громади, позаобразного Священика і Царя.

УМОВИ ЧЛЕНСТВА

Всі, котрі мають стати членами цього царського класу, мусять дивитися на нашого Господа Ісуса як на Того, через Кого до них повинна прийти Божа милість. «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали». Від смерті і воскресіння Христа була відкрита нова дорога життя. Христос буде Головою церкви, яка є Його тілом; і ціла церква складатиме великого позаобразного Пророка, Священника, Царя – довгождане насіння Авраама (Галат 3: 8, 16, 29).

Тому нехай усі, котрі принесли себе Богу в посвяченні, візьмуть свій хрест і йдуть за Учителем; нехай вони живуть якомога ближче до життя, яким жив Він, ступаючи в Його сліди. Хоча ми не можемо бути досконалі тілом, і хоча Бог не може схвалювати щось недосконале, однак наша досконалість повинна бути досконалістю в намірі, волі; і, таким чином, через Відкупителя ми будемо схвалені Ним.

Повертаючись до образу помазання юдейського первосвященника в час його входження на посаду, і порівнюючи його з позаобразом, ми розуміємо, що великий позаобразний Священник був помазаний в Йордані. Там наш Господь Ісус, Голова громади Христа, отримав святого Духа без міри. В П'ятидесятницю позаобразна олива помазання почала спливати на церкву. Як образна олива, вилита на голову первосвященника, спливала аж на полу його шат, так святий Дух сходяв з Голови церкви аж на останніх членів помазаного тіла Христа (Псалом 133: 1-3).

ВСЯ ГРОМАДА ХРИСТА Є ПОМАЗАНА

Ми отримуємо це помазання від Отця через нашого Господа Ісуса Христа. Всі речі є від Отця, і всі речі є через Сина (1 Коринтян 8: 6). Отець дав святого Духа Сину і уповноважив Його дати його Своєму тілу. Це обдарування святим Духом було задумане як помазання для всього тіла, бо Отець визнав тіло, коли визнав Голову. Коли Христос вчинив приписання Своєї заслуги, щоб покрити недоліки церкви, Він вчинив нас прийнятними для Отця, і

це прийняття було виявлене зовнішньо через огненні язики і т.п., які зійшли на апостолів у П'ятидесятницю. Однак цей зовнішній вияв не був найважливішою річчю, бо апостоли могли отримати святого Духа без будь-яких особливих проявів божественної сили.

Огняні язики, які зійшли у день П'ятидесятниці, схоже до голубки, яка спустилася на нашого Господа при Його хрищенні, не залишились видимими. І голубка і полум'я світла були просто зовнішнім представленням з метою переконати присутніх, що обіцяне благословення і сила прийшли.

Коли Корнелій, перший навернений поганин, був прийнятий до помазаної громади, був ще інший вияв факту, що святий Дух був даний послідовникам Ісуса. Отож могло бути багато виявів якогось факту. Навіть тепер Бог міг би дати якийсь вияв, щоб показати, що Він дав святого Духа, але роблячи так, Він лише підтверджував би факт, що святий Дух вже був даний. Помазання, яке церква отримала в день П'ятидесятниці, було божественною санкцією, божественним визнанням цих посвячених, щоб ішли в сліди нашого Господа. Бог таким чином зовні продемонстрував факт, що там мала бути церква.

Від П'ятидесятниці той самий Євангельський поклик поширився скрізь по світу – до стількох, скількох Господь, наш Бог, кличе (Дії 2: 39). Ті, котрі приймають умови цього поклику, входять у помазану громаду. Коли ми входимо в Христа, ми входимо в це помазання. Ми не входимо в тіло Ісуса, а входимо у це символічне тіло Помазанця – Христа. Ми входимо у той стан, в якому ми є «спадкоємці Божі, а співспадкоємці Христа» Ісуса, нашого Господа. Протягом цього Євангельського віку це помазання залишалося в церкві. «А помазання, яке ви прийняли від Нього, – воно залишається в вас», воно перебуває в вас. Ті, котрі ніколи не входили в це помазання, ніколи не будуть церквою.

ПОМАЗАННЯ І ЗАЧАТТЯ

Як ми можемо знати, чи ми були зачаті, – це інший бік справи. В день П'ятидесятниці, коли церква почалася, були зовнішні знаки,

через які це помазання було показане, – дари Духа, дари мов тощо. Апостол говорить нам, що це були просто зовнішні дари, і вони могли значити не більше, ніж мідь дзвінка або бубон гудячий (1 Коринтян 13: 1-3). Могло бути, що ті, хто мав дари, просто ввійшли у споріднення з Богом зовнішньо, формально і не зробили жодного реального поступу в духовних речах.

Божим розпорядженням, здається, є, що після того, як ми ввійшли в цю помазану громаду і таким чином можемо з самого початку говорити і думати про себе як про помазаний клас, незабаром приходить вияв того, що ми дійсно ввійшли в цей клас. Цей доказ не буде у нашому говорінні мовами тощо, а в появі плодів і благодаті святого Духа – покори, терпеливості, доброти, довготерпіння, братерської доброзичливості, любові. Вияв цих плодів, здається, означав би, що ми все більше й більше стаємо стимульовані святим Духом Христа.

Але навіть тут ми повинні зробити різницю між природною вдачею і тим, що набуто зростанням в благодаті. Наприклад, є такі, хто має велику міру терпеливості – справді багаті; вони є ліниві. Тому їхня терпеливість не є плодом Духа. Щоб розрізнити між природними властивостями і набутою благодаттю, ми повинні порівняти вдачу природної людини з її зростанням в благодаті і плодах Духа.

Помазання Духом не є вповні те саме, що зачаття Духом. Помазання стосується тільки визнання членом класу покликаних до особливої праці в Месіанському царстві. Коли ми стаємо пов'язані з Богом через Христа, ми стаємо членами помазаної громади. Але в той же час як помазання представлено в цілій церкві колективно, зачаття святим Духом є особистою справою. Різними способами Святе Письмо пояснює нам, що ми зачаті святим Духом через Слово правди і Словом правди.

ОСВЯЧЕНІ ЧЕРЕЗ СЛОВО ПРАВДИ

Іншими словами, ніхто не може отримати святого Духа, якщо він не прийняв правди. До прикладу, Корнилій був доброю людиною, багато молився і щедро давав милостиню. Однак все це не дало йому святого Духа. Але

коли настав належний час – кінець сімдесяти тижнів ласки для юдеїв – Корнилій був скерований до того, хто розповів йому, що він повинен робити. Святий ангел сказав йому послати за св. Петром, щоб той прийшов у його дім і розповів слова (Дії 10: 22). Слова були необхідні.

Щоб стати членами церкви Христа, з нашого боку мають бути розумні дії – це не є якийсь фокус-покус. Тому ми можемо знати, що жоден язичник, хоч який шляхетний від природи, не може бути з класу церкви, і те саме стосується цивілізованих людей. Кожен з помазаної громади повинен мати знання про привілей увійти в споріднення з Богом через Христа. Якщо хтось не має цієї інформації, він, мабуть, не може бути з класу церкви.

До споріднення з Богом людей приведе Слово Бога, Євангельське послання. Отож кожен, хто отримує святого Духа, спочатку мусить отримати знання правди, і тому ця правда впливатиме на нього. Спочатку він мусить стати на боці праведності, потім він мусить прийняти Христа як свого Відкупителя. Далі, після прийняття Христа як свого Спасителя, він мусить іти вперед і вчинити посвячення, щоб іти слідами нашого Господа Ісуса. Якщо тільки він зрозумів, що це Божа воля, то віримо, що він буде прийнятий Господом – зачатий святим Духом. Далі Божим порядком є, щоб він отримав більше вказівок, тому що досі він робив належні кроки.

МЕТА ПОМАЗАННЯ

Безперечно, ми не знаємо напевно, скільки з цього зроблено автоматично. Як умілець багато чого робить автоматично, так великий Творець, без сумніву, має напрямки, в яких діє автоматично; і один крок веде до одного результату, а інший крок – до іншого результату і т.д. Ми припускаємо, що Бог має певний великий принцип, який діє автоматично, через який, під Христом, всі, кого Він приймає, отримують певне благословення особисто. Як тільки особа робить кроки, які вимагаються, то усвідомлює божественне благословення і керівництво у своїх справах.

Всі помазані мають розум великого Голови церкви. Отож ми повинні старатися перебувати в Христі особисто, а також колективно, бо коли ми ввійшли в помазаний клас, то для нас можливо вийти з того класу. Щоб перебувати в Христі, ми повинні,

як нові створіння, зростати в благодаті, в знанні, в любові, бо як нові створіння ми, якщо будемо вірні до кінця нашої дороги, будемо вдосконалені в першому воскресінні і сядемо на престолі з нашим Господом і Царем (Об'явлення 3: 21). R5549 (1914 р.)

ФІЛОСОФІЯ ВИКУПУ

Читачі нашого журналу можуть засвідчити факт, що цей журнал завжди заохочує дослідження Святого Письма і досягнення, наскільки можливо, високої розумової оцінки Божого Слова. Однак ми завжди наполягали на тому, що Божественне Об'явлення не мало на меті просто надимати нас знанням божественних таємниць, а будувати в нас характер, подібний до характеру Нашого Відкупителя і характеру нашого Отця. Тому ми часто повторюємо слова св. Павла: «І коли... знаю всі таємниці і усе знання... та любові не маю, – то я ніщо» (1 Кор. 13: 2).

Ми повинні уникати двох крайностей:

(1) З боку тих, хто кладе весь натиск на серце та почуття і нехтує дослідженням божественного Слова та його таємниць.

(2) З боку тих, хто досліджує Біблію з цікавості або з бажання блиснути перед іншими, і хто ігнорує розвиток серця та прихильне вникнення в дух божественного плану.

Без сумніву, багато наших читачів розуміли основи Євангелії Христа перш ніж зіткнулися з Викладами Святого Письма і їхнім поясненням філософії Божественного Плану. Ми впевнені, що багато-хто були б схильні сказати: «Ні, я ніколи не розумів нічого стосовно викупу, реституції, виправдання і освячення, доки не читав публікації Watch Tower. Мої попередні християнські переконання виглядали неясними, схожими до мрій в порівнянні з теперішнім розумінням довжини і ширини, висоти і глибини божественної мудрості, справедливості та любові».

Але ні, дорогий брате, ми нагадуємо тобі, що навіть твоя необізнаність з філософією викупу не завадила тобі подумки сприймати і цінити великий загальний факт, що «Христос був умер ради наших гріхів за Писанням» (1

Кор. 15: 3), і що ми маємо «викуплення кров'ю Його, прощення гріхів» (Дерк.). На основі цієї віри і без філософування ти мав «мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа». Більше того, ти, мабуть, дещо оцінював вчинення посвячення Господу, можливість перегорнути нову сторінку в житті і т.п. – незважаючи на неясне розуміння цього. І ти мав деякі уроки в школі Христа, хоча і не знав, що ти був у Школі приготування до великої праці майбутнього – суду світу. Ти також знав дещо про самопожертву, хоча не оцінював філософії того як отримати частку «в стражданнях Христа» як член Його тіла.

Те, що ми пригадуємо ці речі, є добре з двох причин:

(1) Пригадування їх чинитиме нас більш поблажливими до християн, чиї очі розуміння ще не відкриті на філософію Божественного Плану.

(2) Це берегтиме нас від схвильованості, коли якийсь бідний співпідорожній, заснувши, матиме страшний сон і закричить: «Збудись! Збудись! Watch Tower заперечує викуп, Посередника і Нову Угоду і робить це вже тридцять років». Цей бідний брат, розхвилювавшись, повинен глянути на стан свого розуму і усвідомити собі, що він ніколи не бачив, щоб філософія викупу була представлена в якійсь іншій публікації. Якщо він може показати її, ми будемо раді мати цитати з неї – том і сторінку. Трудність полягає в поверховному баченні. Він ніколи не розумів філософії викупу – або, можливо, розумів і став засліплений щодо неї.

Віра в Примирення є важливою справою. Але чим точніше наше знання, тим сильніша, міцніша і розумніша буде наша віра. Якщо брат, котрий думає, що він збудився, коли насправді він спить, сяде і постарается

зв'язано зіставити філософію Примирення, то зробить собі велику послугу, бо незабаром відкриє, що, висмикнувши кілька ниточок аргументації з нашого пояснення, він повністю зіпсував свою філософію. Він побачить, що нездатний систематично, логічно, розсудливо скласти божественний план віків, накреслюючи його від обітници, даної Аврааму, до кінця Тисячолітнього віку.

Одна річ шукати привід для суперечки, дискутувати, заперечувати, цитувати тут і там вірші на якусь тему і «замилувати очі»; а цілком інша річ систематично розкласти угоди, їхніх посередників, їхній час, їхнє місце, образи, позаобрази і т.д., тобто хтось із нас може мати вузький погляд на такий предмет як викуп, хтось – всебічний. Якийсь час ми могли говорити широко і обґрунтовано: «Все було гарантоване смертю Христа». І якщо йти далі ще ретельніше і точніше згідно зі Святим Письмом, можна зауважити різні кроки божественного задуму в тому, що наш Господь залишив славу небесного стану, щоб народитися немовлям – в Його юності, в Його посвяченні в Йордані, в Його смерті на Голгофі, в Його вознесінні, в Його появі перед Отцем як Заступника за церву, в злитті Ним благословення П'ятидесятниці, в Його діяльності з церквою впродовж цього Євангельського віку, розвиваючи вибрану «малу черідку», а також «велику громаду» до духовного рівня, в Його другому приході, в з'єднанні Його зі Своїми членами, зі Своєю нареченою, в печатанні Ним Нової Угоди для Ізраїлю (і для світу через привілей стати ізраїльтянами), в Його Тисячолітньому царюванні слави і закінченні цього, коли Він «буде бачити плід та й насититься» (Іс. 53: 11).

Схожим чином ми могли б говорити про викуп – що Ісус «дав Самого Себе на викуп за всіх, свідоцтво часу свого». Безперечно, таким був божественний намір. Але застосування викупу протягом цього віку до церкви і протягом наступного віку до світу є подальшим розвитком, показуючи зв'язок цього «часу свого» з великим фактом викупної ціни і її широким застосуванням остаточно за всіх.

Що означає віра в викуп, і що означає її заперечення – це властиві питання, властиве вивчення. Незалежно від філософії (досконала вона чи недосконала), правдивий віруючий у викуп це той, хто визнає:

(1) Що примирення в напрямку Бога вже було здійснене, і що основа цього примирення лежить в заслугі жертвовної смерті Христа.

(2) Відкидати викуп означає прямо чи посередньо відкидати одне або два з цих тверджень. Наприклад, заявляти про спорідненість з Богом на основі своїх власних досконалих або достойних нагороди діл, без Христової жертви, було б відкиненням другого твердження. Якщо хтось заявляє, що він не є примирений з Богом через смерть Його Сина, то це означає, що він заявляє, що не зазнав ще благословення, гарантованого викупом. Це означає заперечення, або відкинення, його частки у викупі – заперечення Примирення між ним і Отцем. Отож ті, котрі заявляють, що їм потрібен посередник, відкидають Примирення між Богом і ними, а це означає, наскільки це стосується їх, відкинення дієвості викупу. Викуп, який не примирює за гріх і не приводить грішника назад до повної спільності з Богом, не був би викупом.

Цим ми не стверджуємо, що ті, котрі говорять, що Ісус є їхнім Посередником, свідомо відкидають викуп. Ми припускаємо, що багато з них просто заплутались і незабаром (під Божим провидінням) побачать справи більш виразно. Ми просто вказуємо, що теоретично і логічно такі відкидають завершену на їхню користь працю Христа, коли вони стверджують, що Він є Посередником між ними і Богом. Здається дивним, що хтось міг так заплутатися, що уявляв собі, ніби він як Нове Створіння грішив або був відчужений від Бога. Ми потребували відкуплення не як нові створіння. Через гріх зіпсувалася природна людина, і її гріх потребував примирення через смерть Людини Христа Ісуса і застосування, або приписання, заслуги цієї жертви.

Наслідком застосування викупної заслуги нашого Господа «за нас», коли Він вознісся на висоту, було негайне скасування всіх наших гріхів і приведення нас до безпосереднього

примирення з Отцем у мить, коли ми вірою прийняли Господні умови і представили себе живою жертвою. Ані на мить Ісус не стояв між нами та Отцем. Та мить, коли Він застосував за нас Свою заслугу, була миттю, в якій Отець прийняв нас як нові створіння, зачаті святим Духом, як «невинних дітей Божих» (Фил. 2: 15). Наш Господь Ісус був вчинений для нас мудрістю, виправданням, освяченням і буде вчинений для нас визволенням; але це Бог притягнув нас, покликав нас. «Бог Той, що виправдує» (Рим. 8: 33). Це Бог освячує нас для Себе і незабаром також підійме нас через Ісуса до славної досконалості божественної природи. Наш Відкупитель є нашим Заступником, Котрий, покриваючи нас шатами Своєї заслуги, представляє нас миттєво і безпосередньо Отцеві, без будь-якого посередника.

Зауважмо, для протиставлення, наскільки відмінний вплив Викупна заслуга матиме на світ протягом Тисячоліття. Вона не скасує, схожим чином, їхні гріхи і не поверне їх негайно до Отця. Вчинити так означало б їхню загибель, бо божественний закон негайно засудив би їх знову на смерть, тому що тілесні розумом, бунтарі не підкоряються Божому Закону. Заслуга викупу буде застосована за світ непрямо, через печатання Нової Угоди з Ізраїлем, так щоб весь світ під улаштуванням

цієї Угоди і під великим Посередницьким царством праведності, впродовж тисячі років міг мати найповнішу нагоду відкрити очі свого розуміння, змінити свої кам'яні серця на серця м'ясні – для людської любові та співчуття. Впродовж того віку ніхто не буде допущений до Отця; Посередник стоятиме між Богом та людиною, аж Він удосконалив охочих і слухняних – аж Він дійсно виправдає їх. Усі будуть під судом царського священства за чином Мелхиседека для виправлення і підняття. Протягом того віку всі ті, котрі відмовляться слухатись того Великого Пророка, Священника, Царя, «Посередника між Богом і людьми», будуть цілковито знищені з-поміж народу в другій смерті (Дії 3: 23). Всеосяжні наслідки викупу належатимуть людству не раніше кінця Тисячолітнього віку (не раніше, ніж люди досягнуть абсолютного виправдання, або досконалості). Потім вони будуть представлені Отцю – без вади та без осуду.

Словом, дієвість викупної ціни жертви нашого Господа миттєво досягає посвяченого віруючого через віру-виправдання і послух жертві, в той час як для світу заслуга цього викупу властиво буде дарована поступово, впродовж цілого Тисячолітнього віку.

R4578 (1910 p.)

НЕБЕСНИЙ ЄРУСАЛИМ

Об. 22: 1-11

«Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі» (Об. 3: 21).

Ті, котрі стверджують, що Боже царство було встановлене в силі П'ятидесятниці, і що відтоді воно підкорює світ, і що воно триватиме, доки Божа воля не виконається на землі, як на небі, і що тоді відбудеться другий прихід Христа, і Він скаже: «Добра робота. Я не зміг би зробити краще», – і забере всіх вірних до неба, а світ спалить, – ці дорогі приятелі мають перед собою особливо важке завдання, коли беруть в руки книгу Об'явлення. Вони повинні визнати, що три перших розділи, які

містять послання до церков, не мають на увазі нічого такого. Звертаючись до семи різних епох в історії церкви, вони нічого не говорять про наслідок, що церква тепер панує, а, зовсім навпаки, що вона буде страждаючою церквою аж до кінця. Сказане обіцяє настання царювання для тих, котрі вірно переносять випробування теперішнього часу, які передують царюванню. Кожне послання закінчується застереженням: тому, хто перемагає, Я дам і т.д.

Всі розділи, які лежать між третім і дванадцятим, стосуються сутичок між добром і злом і, очевидно, охоплюють весь період

Євангельського віку. Однак в усіх цих описах зло показане тріумфуючим, а народ святих Всевишнього Бога виснаженим, волаючим з-під жертовника і т.п. Безперечно, тут небагато царювання праведності; і дуже дивно, що думаючі люди закривають свій розум на все це.

В кінці цієї книги символів, від вісімнадцятого до двадцять другого розділу, зображене завершення цього Євангельського віку та інавгурація Тисячолітнього віку, і показаний тріумф Господа та Його святих. Запровадження того царювання праведності, Христового Тисячолітнього царства, показане, тобто позначене дивовижними подіями, пов'язаними з другим приходом нашого Господа, прославленням Його церкви, в'язанням сатани, сходом Сонця Праведності, благословенням світу, розвіянням темряви, неуттва тощо. Навіть без жодного знання символів Об'явлення жодний думаючий християнин не повинен мати жодних труднощів із розумінням, що ця книга описує горе для церкви протягом цього Євангельського віку і тріумф Тисячолітнього царювання при його завершенні.

Наша лекція стосується Нового Єрусалима, який у попередньому контексті описаний як такий, що «сходив із неба... приготований, як невіста... для чоловіка свого» – чудова, чиста, прекрасна, сяюча. Місто представляє Церкву в славі, це показане словами, що воно було схоже на наречену, приготовану для свого чоловіка, а наступне свідоцтво є у факті, що ангел, котрий покликав Івана, говорячи: «Ходи, покажу я тобі невісту, жону Агнця,» – показав йому Новий Єрусалим сходячий і т.д. (Об 21: 9, 10).

Слова апостола, порівнюючи земний Єрусалим з небесним, підтверджують свідчення ангела. Цілий Євангельський вік був часом для приготування цього Нового Єрусалима. В одному образі ми є містом, в іншому – народом міста. Стінами є живі камені,

так як описує апостол Петро; підвалинами є дванадцять апостолів Агнця. Місто як цілість включає всіх святих, від нашого Господа, Голови, і далі аж до останнього члена церкви, яка є Його тілом. Поки всі ці не будуть вибрані, визнані вірними, достойними і приготованими до своїх місць, це місто не зійде з неба в силі і не отримає влади і контролю над землею. Сходження того міста на землю символічно представляє встановлення Божого царства на землі, бо місто є символом, який представляє уряд, владу. Так само місто Вашингтон представляє уряд Сполучених Штатів, Санкт-Петербург – уряд Росії, Париж – уряд Франції, Рим – Італії, Берлін – Німеччини, Лондон – Британії і т.п.

«РІКА ВОДИ ЖИТТЯ»

Престол Бога і Агнця представлений як такий, що є у цьому місті. Тобто царство, уряд, який тоді буде встановлений у світі, матиме своїм центром авторитет божественного закону і божественної влади – кожна властивість цього уряду буде в згоді з божественною волею. З престолу Бога виходить ріка води життя, кришталіно чиста, не забруднена традиціями фальшивих доктрин. У ній не буде нічого нечистого. Це буде чисте послання Господа, яке виходитиме від Тисячолітнього царства для благословення, відсвіження, відмолодження і вічного життя усього світу людства, тобто стількох з них, скільки приймуть блаженні приготування. Таким чином з престолу на цілий світ виходитиме не лише послання миру і пропозиція життя, а, на додаток, по обидва боки ріки будуть дерева життя, які родять дванадцять видів плодів і дають свої плоди кожного місяця, а їхнє листя буде на вздоровлення народів.

Символічна картина натякає на поживу і вздоровлення для хворого на гріх, голодуючого світу, який тоді вільно зможе користати з благословення і привілеїв, зображених таким чином. Більше не потрібно буде говорити людям: «Слабкості вашого зіпсутого тіла будуть з

вами аж до смерті, бо хоча Господь милостиво покрив ваші гріхи через віру в Відкупителя і бажання ходити Його дорогами, однак неможливо уникнути наслідків гріха, немає нічого, що могло б повністю вздоровити». Коли нова епоха, представлена цим символічним містом і його рікою з водою життя та деревами життя з листям на вздоровлення, буде відкрита для людей, настане час для початку часів реституції, про які говорив Господь устами всіх святих пророків від закладин світу (Дії 3: 19-21). Реституція впливатиме на всіх охочих і слухняних не лише фізично, а й розумово і морально: підняття буде особисте і всесвітнє. Ось основна ціль надання ріки життя, дерев життя, їхніх плодів та листя.

«ХТО ПРАГНЕ, НЕХАЙ ПРИЙДЕ»

Поклик цього Євангельського віку є обмежений. «Хто має вуха, нехай слухає» і нехай прийде, а, приходючи, буде вибраним. Але більшість з нашого роду не може чути послання в теперішньому часі, тому не може прийти, тому не може бути вибраною. Святе Письмо ясно показує застереження у справі Господньої благодаті в теперішньому часі: слово нашого Господа на цю тему є: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його». І ще: «І як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну». Цей Євангельський вік є періодом, в якому Отець притягує церкву, щоб вона була нареченою Христа, але як тільки відбудеться весілля Агнця, як тільки Новий Єрусалим, церква в славі, буде встановлений на землі, наслідком буде притягнення всіх народів землі. Однак вони не будуть притягнені до тих самих речей, до яких були притягнені ми; вони не будуть притягнені до небесних речей, до співпадкоємства з Христом в Його царстві; вони не будуть запрошені стати членами Його нареченої, бо той клас нареченої, клас царства тоді буде повністю поза можливістю додати кого-небудь до нього.

Ця ріка води життя представляє блажен-

ний вплив, який буде сходити на людськість від прославленого Христа, Голови і тіла – від царства дорогого Божого Сина. Коли блаженні нагоди того часу будуть повністю відкриті для світу, коли Сонце праведності розвіє всю темряву нещастя і гріха, коли сатана буде зв'язаний, коли ріка води життя попливе вільно, тоді запрошення, яке вийде, більше не буде покликком вибраних, а запрошенням для кожного створіння, кожного члена людського роду мати частку в благословенні і привілеях, про які Бог подбав у Христі, щоб вони могли мати вічне життя і вічну радість, яка повинна бути часткою тих, котрі люблять праведність і ненавидять беззаконня, і котрі скористаються благодатним забезпеченням у Христі.

Ось вислів, який представляє той славний час і послання: «А Дух і невіста говорять: «Прийди!» А хто чує, хай каже: «Прийди!» І хто прагне, хай прийде і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (вірш 17).

Наречена буде тоді, але нареченої немає тепер. Церква є заручена, а весілля Агнця ще відстрочене, ще не завершено. Останні члени Його церкви мусять закінчити свою дорогу, мусять пройти своє випробування і ввійти в славу з Ним перш ніж весілля закінчиться. Але після весілля буде не тільки святе місто, представляючи церкву в її офіційній і керуючій якості під Христом, її Головою, а також благословенна праця церкви, привернення уваги світу до ріки з водою життя, до листя на вздоровлення, до плодів духа. І дух, сила Бога, співпрацюватиме з посланням, яке тоді буде проголошене, і наслідком, без сумніву, буде те, що весь світ почує і всі, котрі люблять праведність та ненавидять беззаконня, знову повернуться до вічного життя. Щоб це послання дійшло до кожного створіння і щоб вони скористалися цими привілеями, потрібний буде весь Тисячолітній вік.

Слід пам'ятати, що Святе Письмо ніде не говорить про ріку з водою життя тепер. Цього немає і не може бути, поки не зійде не-

бесне місто, тому що ріка мусить впливати з середини міста, з престолу. Описуючи стан Господніх святих в теперішньому часі зовсім по-іншому, Господь заявляє, що ті, котрі є Його, мають у собі джерело води, що тече в життя вічне. Ми знаємо, що це означає, в якому сенсі кожний з церкви отримав Його духа, має в Ньому джерело благодаті і правди для свого відсвіження, але тут немає ніякої ріки з водою життя, до якої він міг би йти або до якої він міг би запросити прийти інших.

«ВЗДОРОВЛЕННЯ НАРОДІВ»

Не потрібно ігнорувати того, що вздоровлення і відсвіження, згадані в цьому символі, не стосуються «малої черідки», церкви, а світу, народів. Мала черідка буде прославлена, вдосконалена в першому воскресінні, перед тим, як буде вчинена ця пропозиція вздоровлення і реституції світу. Без сумніву, Ізраїль буде першим народом, який буде благословенний, а потім усі народи землі, як обіцяла підтверджена клятвою Божа угода.

Славні благословення і милості того Тисячолітнього періоду, відкладені Господом і проголошені устами всіх святих пророків, що будуть часи реституції всіх речей, про які вони говорили, підсумовані найповніше у вислові: «І жодного прокляття більше не буде». Чи міг Господь більш вичерпною мовою проголосити кінець царювання гріха і смерті та початок царювання праведності на життя вічне? Тепер над світом є прокляття, офіційне, законне. Воно було проти нас як роду впродовж шести тисяч років. Це є прокляття, тобто кара, смерті. Хоча наш дорогий Відкупитель помер, Справедливий за несправедливих, хоча Він став прокляттям за нас, однак до теперішнього часу звільнення від цього прокляття прийшло лише до малої кількості нашого роду. В плані Отця тими, котрі звільнені з-під прокляття, тими, котрі уникнули осуду, який ще є над світом, є лише клас, який прийняв Христа і покладається на Нього.

Вони не є виправдані зовні, дійсно, а

виправдані в Божих очах, виправдані вірою. Світ не розуміє їхнього виправдання і може оцінити його лише через прояв віри. Вірою вони можуть розуміти, що їхні гріхи були покладені на Ісуса і що їм приписана Його праведність. Ті, хто може так проявити потрібну віру, мають нагоду протягом цього Євангельського віку посвятити своє виправдане життя, мати спільність з Ісусом в стражданнях теперішнього часу, мати спільність у Його смерті, щоб бути мертвими з Ним. Обітницею для них є, що, будучи вірними у цій справі, вони житимуть і будуть із своїм Господом, будуть учасниками Його слави і поділятимуть Його майбутню працю на користь світу.

В кінці цього віку, коли останні члени тіла завершать свою дорогу і будуть прославлені з Ним, Він як великий Первосвященик і вони як підсвятики, Його члени, будуть приготувані до благословення світу. Тоді Отцю буде представлена на користь світу заслуга, яка прийшла від смерті нашого Відкупителя на користь усіх, і стала часткою тих, котрі були раді страждати з Ним і є прийняті. Тоді божественна справедливість проголосить усунування прокляття з усього світу людства, тоді буде можлива і почнеться праця славного благословення, допомоги їм піднятися з їхнього грішного стану до вічного життя. Більше не буде жодного «прокляття» проти людства, а навпаки, вони матимуть спільність з Господом і престолом Його благодаті та докази Його милості, і всі, котрі бажатимуть, отримають нагоду служити Йому. Вся нічна темрява, нещасття, забобонність та гріх проминуть; світ більше не буде жити за рахунок світла, яке недосконало світить від таких маленьких свічок, якими сьогодні є Господні люди.

Всі, котрі прийдуть до згоди з Господом, побачать Його лице – тобто не буде жодної земної хмари, жодної перешкоди між ними і Отцівською любов'ю та ласкою, і Його ім'я буде на їхніх чолах. Вони визнають Його, вони матимуть Його подобу, різні елементи,

які складають Його славне ім'я та характер, будуть їхніми і проявлятимуться на їхніх обличчях. Якщо навіть тепер, у теперішніх недосконалих умовах, світло благодаті і правди в серці перетворює зовнішні риси і робить їх щораз яснішими і славними, то ми впевнені, що набагато більше це стосуватиметься тих, котрі в той час потраплятимуть під вплив світла божественної ласки і матимуть серця, наповнені Господнім духом та правдою.

«ВОНИ ЦАРЮВАТИМУТЬ»

Події того Тисячолітнього віку приведуть охочих і слухняних з людського роду назад до початкової досконалості, образу і подоби Бога, і вони ще раз матимуть прямий зв'язок з Господом, а не просто з Його посланнями, написаними апостолами та пророками, як тепер. «А вони царюватимуть вічні віки». Це не стосується церкви, чиє царювання було описане попередньо. Згадується царювання тих, кого Тисячолітній вік визнає гідними вічного життя – всі негідні тоді будуть відтяти у другій смерті. Описане тут є в повній згоді з написаним у Матвія 25: 34 – вівці того віку при його закінченні будуть прийняті до найповнішої спільності з Господом, козли того періоду будуть знищені.

Суть царювання, яке тоді буде передане світу, ми вже обговорювали при інших нагодах і показали, що це буде таке саме царювання, або царство, яке було дароване батькові Адаму при його створенні, як записано в Псалмі 8: 7: «Учинив Ти його володарем творива рук Своїх, все під ноги йому вмістив: худобу дрібну та биків, їх усіх, а також степових звірів диких, птаство небесне та риби морські, і все, що морськими дорогами ходить». Це панування над землею було частиною того, що батько Адам втратив через свій непослух, і тому було частиною того, що наш Господь Ісус купив Своїм послухом аж до смерті, і повинно бути елементом реституції, яка має довершитись протягом Тисячолітнього царювання Христа.

Призакінченні того царювання царство буде передане Богу, Отцю, шляхом передання його тим, для кого Отець початково задумав його, і котрі в той час будуть повністю приготовані, щоб отримати його. Весь світ досконалих людей буде світом царів, хоча, без сумніву, один з них служитиме особливо як завідувач, тобто представник, так як в республіці кожна особа є повновладною, і з-поміж себе вони вибирають повновладного, слугу.

«ВІРНІ І ПРАВДИВІ СЛОВА»

Маючи зображену працю реституції аж до її завершення передачею царства людині, згідно із задумом Отця, звернемося до змін об'явлення. Ми маємо запевнення, що ці чудові обітници є вірні і правдиві, що Господь Бог святих пророків послав Свого ангела, щоб показати Своїм слугам речі, які незабаром повинні відбутися. Далі Учитель звертається до всієї Своєї церкви, котра має вуха, щоб слухати, говорячи: «Ото, незабаром приходжу. Блаженний, хто зберігає пророчі слова цієї книги». Тут, здається, є натяк, що оскільки ця книга є символічною, ніхто не може зрозуміти її, якщо з неї не буде знята печатка, якщо її послання не буде відкрите перед Господнім народом, і що коли її слова, її науки будуть належно оцінені, її зможуть визнати ті, котрі дійсно розуміють її як доказ того, що другий прихід Господа і встановлення Його царства є зовсім близько.

Далі ця думка підтверджена виразом вірша 8. Як ми вже бачили, Іван, об'явитель, представляв тих привілейованих членів церкви, котрі, живучи в цьому кінці Євангельського віку, є обдаровані привілеєм бачити та більше й більше оцінювати речі, які він бачив у символах. Коли об'явлення було завершене, Іван вправ перед ангелом, котрий дав йому об'явлення, щоб віддати йому шану. Це могло б означати, що в кінці цього Євангельського віку, коли вся церква, клас Івана, побачить розгортання божественного плану, між ними може бути дух, або схильність, віддавати надто багато честі

особі, яку Господь вжив, щоб передати їм божественне світло, яке тепер є своєчасним.

Властиві міркування показані нам у поведінці символічного ангела, який говорив до Івана і який представляв декого в кінці цього віку, хто уповноважений представляти Божі правди Його народові. Він сказав: «Таж ні», – не вклоняйся мені, бо я не є автором цього плану. Я твій співслуга і брат усіх пророків та тих, котрі бережуть послання цього об'явлення. Тільки Богу потрібно поклонятися: Він є Автором великого плану і буде його завершителем. Він звертає на це нашу увагу тепер, тому що тепер є «свій час» для Його народу прийти до оцінювання Його плану.

«ПРАВЕДНИЙ ЧИ ПОГАНІЙ ЩЕ»

Та сама думка продовжується: в час, коли риси цього символічного об'явлення будуть зрозумілі і оцінені Господнім народом, вони зможуть пізнати, що час завершення є зовсім близько. Вони не повинні відчувати, що потрібно приховувати цю справу. «Не запечатай слів пророцтва цієї книги. Час бо близький». Більше того, ми не повинні сподіватися, що проповідання цього послання, пояснювання божественного плану спричинить навернення світу. Не було заплановано зробити це, і цього не буде зроблено. Незважаючи на розгортання божественного плану, це знання буде лише для особливого класу, для якого воно було задумане, а саме, для Господнього народу: «Не зрозуміють усі несправедливі, а розумні – зрозуміють». Наскільки стосується об'явлень божественного плану, вони не задумані, щоб навернути поганих, зробити їх

праведними, і, з другого боку, вони не матимуть тенденції навернути праведних до гріха. Наскільки стосується цих об'явлень, праведні можуть ще залишатися праведними, погані можуть і далі опоганюватися, святі можуть і далі залишатися святими.

Як правдиво є те, що хоча теперішня правда в багатьох відношеннях повністю заспокоює і підбадьорює Церкву щодо її дорогих приятелів, котрі не є в Христі, вона, однак, не має жодного впливу на тих, котрі люблять гріх, котрі є погані, неправедні. Вона промовляє лише до тих, котрі вже схильні до праведності. Це не означає, що вона промовляє лише до тих, котрі святі, безгрішні. Деякі не є святими, бо ніколи належно не усвідомлювали умов божественного поклику теперішнього часу, однак, незважаючи на це, вони є праведними особами, особами, котрі бажають жити праведно, благородно, чесно, котрі в серці і в своїй діяльності з іншими, наскільки дозволяє їхнє знання, є щирі та правдиві. Цих любителів праведності, правди, а також святих об'явлення божественного плану, які тепер розкриваються, приваблюють і підсилюють їхню любов до праведності та оцінювання повного посвячення Господу.

З іншого боку, неправедні та погані просто ігнорують це послання і не надто хвилюються ним. Однак можемо сподіватися, що протягом часу Тисячолітнього царства могутні процеси царства виправлятимуть багатьох цих поганих і неправедних і остаточно перетворять багатьох з них у любителів світла, правди і дороги, що приведе багатьох з них до повної спільності з Господом, яка гарантуватиме їм вічне життя.

R3570 (1905 p.)

АПОСТОЛЬСЬКА ПОРАДА МОЛОДОМУ ХРИСТІЯНИНУ

2 Тим. 1: 1-7; 3: 14-17

«І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння» (2 Тим. 3: 15).

Слова цієї лекції, звернені апостолом Павлом до Тимофія, є мудрою порадою для всіх християн, передусім для таких, які є мо-

людими в правді, і особливо, якщо вони по-святили своє життя Господу і Його службі та стараються бути корисними згідно зі своїм посвяченням як Його служителі, або слуги, – чи в публічному, чи в приватному служінні згідно з їхніми талантами і нагодами.

Ці слова були звернені до Тимофія, коли апостол Павло був уже літньою людиною, в'язнем у Римі через своє свідectво про Господа. Та й Тимофій уже не був дитиною в той час, коли це послання було звернене до нього. Мати Тимофія і він сам були навернені до Євангелії Христа, мабуть, за часу Павлового візиту до їхнього дому в Лістрі за його першої місіонерської подорожі. Припускають, що на той час, коли Тимофій отримав цього листа, йому мало б бути близько сорока років. Передання подають, що йому було близько шістнадцяти років, коли він та його матір навернулися до Євангелії. Коли йому було близько двадцяти одного року, він разом із Силою супроводжував апостола Павла в його другій подорожі по Малій Азії і відтоді приблизно шістнадцять років був тісно пов'язаний з апостолом у його служінні правді, поки апостол не залишив його у церкві в Ефесі, щоб допомогти їм у труднощах, у які вони потрапили. В той час, коли Тимофій таким чином служив церкві в Ефесі, він отримав два послання, які носять його ім'я.

Апостол представляє себе не через звернення уваги на свої особливі якості логіка, не через вихвалання якоїсь служби, яку він виконав як Господній слуга і представник правди, а, як личить, нагадуючи Тимофію про своє апостольство (як одного з дванадцятьох, який зайняв місце Юди), що він був особливо уповноважений Господом, щоб впроваджувати Його Євангелію, і особливо призначений для праці, ставши свідком Господнього воскресіння, отримавши проблиск Його славної постаті по дорозі в Дамаск, і будучи уповноважений звіщати умови виконання для людей Божої обітниці життя, приготованої в

Христі Ісусі.

Хоча апостол не мав власних дітей, його лагідне звертання до Тимофія як до свого «сина улюбленого» і його прохання про божественне благословення для нього показує, що йому не бракувало тих чудових, шляхетних почуттів, які породжують любов, які притаманні справжньому батькові. Дійсно, той факт, що апостол не мав власних дітей, здається, розширив почуття апостола до такої міри, що він образно приймав до своєї любові, як своїх власних дітей, усіх, котрі приймали Євангелію. Пам'ятаємо, що він часто вживав цю образну мову, «хоч би ви мали десять тисяч наставників, та отців не багато в Євангелії» – «я породив вас у кайданах своїх». У іншому випадку він представляє свої зусилля для розвитку повністю посвяченого християнського життя між віруючими в образі матері, яка переносить породільні муки задля своїх дітей. Це стосувалося загального почуття апостола до дому віри і набагато більше стосувалося Тимофія, котрий так шляхетно і правдиво зайняв для нього місце сина.

Мимохідь апостол вказує тут на чистоту свого сумління щодо Бога перш ніж його очі були відкриті, щоб визнати Господа Ісуса, одночасно нагадуючи Тимофію, що він молився за нього день і ніч з великим бажанням побачити його, пам'ятаючи Тимофієві сльози, коли вони розлучалися в Ефесі в інтересах правди. Вони розділилися не через ті чи інші особисті уподобання, а поступилися особистою вигодою та уподобаннями в інтересах Господньої справи.

Ми зауважуємо і високо оцінюємо турботу апостола про цього молодого брата в правді, в якому він бачив такого багатообіцяючого служителя як тепер, так і в майбутньому. Він, мабуть, краще, ніж Тимофій, розумів пастки противника, яким, очевидно, буде підданий той, хто опиняється на такому видатному становищі. Чи не стане він свавільним і зарозумілим? Чи не втратить він своєї віри в

хрест Христа? Чи не потрапить у сильце якоїсь філософії, неправдиво так названої? Чи не стане він самовдоволеним через тілесний розум і чи не почуватиметься «чимось»? Чи він, навпаки, буде вірним воїном хреста, покірним, сумирним, добрим до всіх, прикладом у вірі і житті для тих, з котрими матиме справу? Крім того, чи міцно триматиметься він Писання і чи буде здатний навчати інших звертатися до цього божественного джерела за знанням? Він пригадав, що раніше Тимофій був таким близьким йому в праці, що він частково був захищений від багатьох труднощів, на які виставлений тепер; і що він, без сумніву, усвідомлює, що коли б Тимофій був готовий прийняти працю загального служіння, яку Павло, в'язень і старіюча людина, мусить незабаром полишити, то це був час для нього навчитися, як стояти у повній силі, яку Бог дає через Своє Слово, не покладаючись, як колись, так особливо на якусь земну опору.

Ці роздуми, без сумніву, мали багато спільного з молитвами апостола за Тимофія «день і ніч». І тепер він пише, щоб зміцнити його у цих напрямках, пригадуючи йому нелицемірну віру і побожність, які він успадкував від своєї матері та бабусі, і запевнює його, що вірить, що це заклало глибоку основу правдивої побожності і віри в серці Тимофія. Зупинимось тут, щоб зауважити факт, який скрізь виділений у Святому Письмі, що, згідно з божественним улаштуванням, не лише гріхи кількох поколінь батьків переходять на дітей, але також віра і побожність батьків, правильно основані на Божому Слові і правдивих обітницях того Слова, закладають в їхніх дітях фундамент характеру, на якому більш імовірно може бути збудоване побожне і корисне життя.

Апостол не тільки зміцнив розум Тимофія, пригадуючи добру спадщину віри і побожності, отриманої від його матері та бабусі, але, на додаток, пригадує йому благодать Бога, особливо даровану йому (Тимофію)

за певного часу, коли той вчинив повне посвячення себе Господу, щоб бути Божим слугою, коли апостол, застосовуючи свою апостольську владу, як було звичаєм у ті дні, надприродною силою передав Тимофію видимий дар, або знак, святого Духа через покладання своїх рук. Очевидно апостол чув або здогадувався, що Тимофій дозволив, щоб жар його ревності до Бога поступово пригас, тому він тут переконує його «розігрівати Божого дара, який у тобі». Грецьке слово, перекладене тут як «розігрівати», має значення *розпалювати знову*, так ніби апостол сказав: розпали свій дар через відновлення запалу.

Наступний вірш підсилює цю думку, налякаючи, що апостол вважав, що Тимофій є в небезпеці бути переможеним *страхом*, якщо тільки дозволить, щоб його ревність ослабла. А тому він нагадує йому, що Дух Господа, даний Його народу, не є духом страху, а, навпаки, духом сили, енергії, ревності, збуджених любов'ю – милою посвятою Богу і бажанням подібатися і служити Йому; милою посвятою правді і Божому народу та бажанням будувати себе у святих речах і робити добро всім людям, коли є нагода. Крім того, щоб Тимофій не подумав, що Дух Бога провадить лише до ревності, чи енергії (які часом можуть бути нерозумно застосовані і наробити більше шкоди, ніж добра), апостол додає, що Дух Бога, якого Він дарує тим, котрі зачаті як Його сини, є духом «здорового розуму», розуму, який збагачений і зміцнений Словом Господа на кожну тему, а тому повністю безстрашна людина є мудрою, щоб розсуджувати часи, пори і методи для використання енергії любові, яка палає, як вогонь, у посвяченому серці. О, щоб усі Божі діти могли високо оцінювати і щораз більше здобувати духа здорового розуму, через якого всі їхні таланти можуть бути використані в службі Учителю не лише безстрашно, але й мудро.

Продовжуючи свою настанову (3:14-15), апостол підкреслює Тимофію дві речі: (1) що

він був навчений Богом, і (2) що ця наука Бога прийшла до нього через Писання, яке, запевнює апостол, достатнє, щоб привести його до кінця, до повного усвідомлення (при воскресінні) того спасіння, яке Бог забезпечив через віру в Христа Ісуса. Було б добре, якщо б усі ми пам'ятали, що всі благодаті духа, весь поступ у знанні божественних речей, якого ми вже досягли, який справді може наблизити нас до Бога і святості, приходять до нас через Писання Старого Заповіту і через слова нашого Господа і Його натхнених апостолів. І ніколи не буде потреби йти до інших джерел за правдивою мудрістю, яка приготувала б нас до обіцяного спасіння.

Продовжуючи, апостол показує (вірші 16, 17), що Святе Письмо, яке Бог надихав, є корисне в усіх відношеннях і повністю достатнє для Божої людини. Не потрібно жодних доповнень видивами чи снами, його власними чи інших людей. Писання є корисні до навчання, містячи повне викладення божественного плану, і жоден людський авторитет не є повноважний щось додавати до них. Хто пізнав розум Господній? Хто був Його радником? Писання є корисні також до докору іншим. Жодне слово, яке ми можемо вжити для виправлення помилок інших (чи в слові, чи в доктрині) не було б, напевне, таким переконливим для докору, як натхнені слова Писань. Вони корисні також до «направи» – буквально «до виховання і утвердження в тому, що правильне». Жодні норми моралі чи дисципліни не можуть так сповна дослідити серце і виправити його непокірність, як Господнє Слово.

Однак Боже Слово не є просто викладенням прописних істин та моральних вказівок – воно набагато більше від цього, воно досліджує серце, мотиви, наміри, думки, амбіції, прагнення. Воно проголошує благословення на «чистих серцем», тих, чиї наміри є справедливими, чесними, чистими. Слово Господа, як вихователь «в праведності», охоплює всі справи життя, і тим, хто розви-

нувся через нього, дає не лише духа здорового розуму, так що вони здатні зважувати і оцінювати речі з правдивої точки зору – з Божої точки зору праведності, але воно також прищеплює праведність щодо Бога і властивість шукати тої святості, досконалим прикладом якої є Бог. Більше того, воно сягає стосунків між чоловіком і жінкою, батьками і дітьми, приятелями і сусідами. Якщо дозволити, воно вирішить кожен нашу справу згідно зі справедливістю та любов'ю.

Тому апостол запевнює нас, що Божі науки через Святе Письмо є дані, «щоб Божа людина була повністю готова до всякого доброго діла» (Revised Version).

Тут апостол посилається на досконалість характеру (він не робить жодного посилання на досконалість тіла, скрізь запевнюючи нас, що навіть в його власному випадку він зрозумів, що «не живе в тілі моїм добре»). Досконалість характеру показана тут як властива і бажана ціль усіх християн і, приготована Господом через дане Його натхнене Слово, повинна бути ціллю, позначкою, до якої всі воїни хреста біжать в змаганні за велику нагороду, яка повинна підпорядкувати їхні зусилля. Досконалість характеру була показана нам в особі нашого дорогого Відкупителя, Якого Бог возніс до правиці величі і сили. І ми через апостола поінформовані, що Отець призначив, щоб усі з «малої черідки», котрі розділять царство з Христом, мусять відповідати цьому славному образу Його Сина – мусять мати вдосконалений характер, серце, розум, повністю підкорений волі Отця і усякій праведності, в усьому – якою б недосконалою не була земна посудина, і якими б невмілими не були наші найкращі зусилля виконувати в кожній думці, слові і ділі всі бажання нашого серця і старання нашого переміненого розуму – нового характеру, тобто завдатку або зачатку нової природи, яка буде завершена в першому воскресінні.

ДОСКОНАЛІ, ЯК ДОСКОНАЛИЙ ОТЕЦЬ ВАШ НЕБЕСНИЙ

Матвія 5: 19-36; 38-48

«Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний» (в. 48).

Оскільки послідовники Господа мають занепаде тіло, для них неможливо бути досконалими, як досконалим є Бог – хіба що в серці, в намірі. Але цього доброго наміру серця недостатньо, щоб довести, що ми гідні частки з Христом як Його «вибрані» до слави Його царства. Наше запевнення про чисте серце і Божу подобу мусить бути перевірене. Це потрібно показати і розвинути до рівня стійкого характеру. Це мусить витримати проби спокусою. Це мусить встояти в умовах стресу. Отож від тих, які прийняті як учні Христа, вимагається бути вірними в дуже важких обставинах.

Юдеї поступово втратили бачення божественного закону і наповнили свій розум певними традиціями, які більше чи менше суперечили Закону. Деякі могли вважати, що Великий Учитель, відкидаючи равинів, тим самим відкидав Закон, але Він запевнив їх, що, навпаки, Він просто відкидає людські традиції та намагається утвердити Закон і зробити його більш ясним. Люди вважали книжників і фарисеїв дуже релігійними і святими. Але Ісус запевнив їх, що їм потрібно мати більшу святість, інакше вони ніколи не ввійдуть в царство небесне.

Передання цитували закон: «Не вбивай», – а далі додавали: «Хто вб'є, буде в небезпеці суду», – в небезпеці проби і покарання, призначеними суддями. Але Ісус навчав ще суворішого застосування, а саме, що гнів проти брата (в серці, невиражений) означатиме стан розуму, схильний до вбивства, який в Божих очах вартий осуду, навіть якщо вбивство ніколи не буде насправді здійснене. Більше того, Він засуджував злобні зауваження, такі як *рака*, що означає «нікчемний», або «дурний», як ще гірше, як моральне виродження. Наш Господь

сказав, що такі вислови показують поганий стан серця, який в кінцевому результаті може поставити особу перед Синедріоном або, можливо, врешті-решт допровадить її до другої смерті, символічно зображеної як Геєнна.

Пекельний вогонь в цій лекції є буквально вогнем Геєни. Мається на увазі вогонь, який постійно горів у долині Гінном (Геєні), щоб нищити сміття і попереджувати виникнення зарази. У цей вогонь могли кидати для знищення трупи запеклих злочинців. Таким чином, він символізував другу смерть (Об. 20: 14).

Згідно з Галілейським Пророком, даремно хто-небудь наближався б до Божого вівтаря з жертвним даром, якщо в його серці є хоч якась ворожість до іншого. Тому будь-хто з Христових учнів, перш ніж принести дар Господу, повинен переглянути своє серце і очистити його від ворожості, знаючи, що інакше його жертва і хвала будуть даремними.

Порада віршів 25, 26 є розумною. Якщо ми маємо борг, то повинні залагодити і заплатити його якнайшвидше. Важливим уроком для всіх юдеїв було засвоїти, що їхня Угода Закону, яку вони вважали своїм приятелем і помічником, насправді була їхнім противником і засуджувала їх усіх. З причини недосконалості тіла вони були нездатні дотриматися закону і не могли мати його схвалення, а отже, мали його осуд. Властивою поведінкою для всіх, котрі усвідомили це, було шукати якнайкращого розрахунку з Законом, визнаючи свою недосконалість.

Ті, котрі звертали увагу на Господню пораду, визнавали свій недосконалий стан, волали про допомогу і знаходили прощення в Ісусі через Його жертву. Так, через віру, їм було дозволено прийти до Божої ласки і благословення в П'ятидесятницю. Але фарисеї, лицемірно

заявляючи, що вони досконало дотримуються закону, не прийняли цих умов, і не визнали своїх гріхів з каяттям, і не прийняли Ісуса, і не отримали благословення П'ятидесятниці. Навпаки, всі з тогочасного юдейського народу, котрі відкинули Ісуса, спіткнулися і, як народ, потрапили у в'язницю, і на той народ прийшов страшний гнів. І доки не виконається все, написане про них в Законі та пророках, вони не вийдуть з цієї в'язниці. Вони сказали: «На нас Його кров і на наших дітей», – і вони понесли осуд їхнього закону. Їм буде потрібний весь Тисячолітній вік, щоб скористатися нагодами Тисячоліття піднятися зі стану гріха та смерті. Під кінець Тисячоліття, завдяки Господній благодаті, вони «віддадуть останнього шеляга», і тоді охочі та слухняні будуть звільнені. Кожен юдей, котрий хотів би звільнитися від зобов'язання закону, міг зробити це лише через визнання своїх провин і неспроможності і через прийняття участі в жертві Христа. Лише деякі помирилися з законом-супротивником (Івана 1: 12).

«ОКО ЗА ОКО – ЗУБ ЗА ЗУБ»

Закон Мойсея встановив божественний принцип, якого мали дотримуватися судді Ізраїлю, «око за око», вимога строгої справедливості. Люди застосовували це у їхніх особистих відносинах довільно, внаслідок чого розвивалось затвердіння серця, прискіплива, безжалісна, немилосердна вдача. Вчення нашого Господа виявляли помилковість цього і вказували на ще кращий шлях – любов. Хоча Небесний Отець дав закон, Він був також готовий показати милість і показав її, пославши Свого Сина у світ, щоб Той став Відкупителем грішників, щоб дати їм змогу не загинути, але мати вічне життя через послух Спасителю. Як властиво було б, щоб ті, котрі спільно страждають, обоє недосконалі, були поблажливі, чуйні один до одного. Зауважте слова Господа. Говорю вам, що, вимагаючи око за око і зуб за зуб, строгої справедливості від ваших недосконалих ближніх, ви потакаєте невластивому

духу у ваших власних серцях.

(1) Якщо твій ворог вдарить тебе в щоку, підстав йому другу – не буквально, а в своєму серці, подумки. Не відповідайте тим же. Те, що наш Господь не мав на увазі цього буквально, продемонстровано фактом що, коли під час слідства Його вдарили, Він не просив ударити Себе ще раз. Образно Він підставив іншу щоку, але не буквально.

(2) Якщо хтось подав на нас в суд за Законом і законно заволодів нашим майном, ми не повинні відчувати жодної недобррозичливості до нього, а повинні з готовністю віддати все, що постановив Суд, радше більше, ніж менше. Ми повинні бути законслухняні до крайності.

(3) Якщо за звичаєм стародавніх часів Господні послідовники були призвані на державну службу і примушені нести вантаж милі, вони не мали бути надто прискіпливими чи вимогливими, а мали довести свою добру волю робити трохи більше, надати допомогу протягом ще однієї милі, якщо було потрібно чи доцільно, радше ніж бурчати і ухилятися від законних вимог.

(4) Господні послідовники повинні розвивати великодушність. Як Небесний Отець завжди дає і ніколи не просить, так усі Його діти повинні мати подібний до цього характер і повинні бути готові дати щось тому, хто в потребі. Ця потреба не обов'язково означає марнотратні подарунки або все, що прохач бажав би. Потрібно застосувати здоровий глузд і обачність. Але бажання дати, допомогти усіма способами повинні розвивати в своєму серці всі послідовники Ісуса. А від того, хто хотів би позичити у них, вони не повинні відвертатися. Вони, навпаки, повинні робити добро і позичати, не сподіваючись на якусь схожу ласку у відповідь. Господній народ не може таким чином накопичити стільки грошей, скільки інші, але вони будуть приємними і шанованими їхнім Небесним Отцем і складатимуть скарб у небі, приводячи свої серця до того стану, який

Бог міг би схвалити і благословити в царстві.

«БЛАГОСЛОВЛЯЙТЕ ТИХ, ХТО ВАС ПРОКЛИНАЄ»

Звичай навчав, що ближніх потрібно любити, а ворогів ненавидіти. Але Великий Учитель сказав, що ворогів також потрібно любити і благословити, навіть якщо вони відповідають переслідуванням і кривдою. Цей новий, високий рівень вчення відрізняв висловлювання нашого Господа від усіх інших.

Розвиток цього духа любові до ворогів, а також до друзів, позначатиме послідовників Ісуса як дітей Бога, як тих, котрі мають Дух – вдачу – Небесного Отця. Він посилає сонячне проміння на грішників і на святих. І дощ падає на справедливих і на несправедливих. Важко оцінити величину шкоди, завданої нашому розуму традиціями «темних віків» щодо Божого наміру вічно мучити Своїх ворогів – усіх, за

винятком вибраних. Подяка Богу, що ми бачимо, що ці вчення не є з Його Книги! Вони зробили наших предків паліями еретиків.

Загальновідомо, що любов є славною рисою і Богоподібною рисою. Але якщо б вона поширювалася лише на тих, котрі люблять у відповідь, як вона була б гідна якоїсь особливої нагороди? Чи не люблять погани, більше того, усі люди на зразок цього? І якщо ми ввічливі тільки з тими, хто ввічливий з нами, чим ми кращі від поган і грішників.

Послідовники Ісуса, учні в Його школі, повинні брати за зразок найвищий критерій досконалості – свого люблячого Творця. Вони повинні старатися про таку досконалість, як Його. Вони повинні досягнути її в своєму серці і, наскільки можливо, виробити її в кожній думці, слові та ділі свого занепаłego тіла.

R4558 (1910 p.)

У ЛЕВ'ЯЧІЙ ЯМІ

Даніїла 6

«Ангол Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, – і визволяє їх» (Пс. 34: 8).

На той час Даніїл був уже старим чоловіком. Він довго служив, мудрий і вірний в управлінні державними справами, які були йому ввірені. Він бачив загибель вавилонської династії. На її місце прийшла імперія мідян і персів. Вони також віддали належне величому характеру Даніїла – його відданості принципам, його вірності як державного діяча, його послуху Богу і принципам праведності. Нова універсальна імперія була поділена на сто двадцять провінцій зі сто двадцятьма правителями. Над ними було три найвищі урядники. Над цими урядниками був цар Дарій, а над яким, як головний імператор, – Кір. Даніїл був одним з цих трьох найвищих урядників, поставлений за свою загально визнану чесність і хист.

Яка похвала була віддана цьому шляхетному, посвяченому юдею, і як визнання його

здібностей позначає широту розуму деяких правителів минулого! Їхнє бажання мати мужа з такою високою репутацією і авторитетом, здається, доводить їхні добрі наміри щодо управління світом. Звичайно, ми віримо, що це є правдою також про багатьох шляхетно мислячих сучасних монархів – що вони, наскільки здатні і у відповідності зі своїм недосконалим мисленням, призначають для своїх підданих найкращі уряди.

Особливістю царства Месії будуть не лише досконалі ідеали щодо людського правління, але й підтримка божественної сили, перед якою схилиться кожне коліно і яку в кінці кінців визнає кожен язик (Фил. 2: 10, 11).

ЗАВИДНИКИ ДАНИЇЛА

З усього того, що ми знаємо про уряди Сходу, теперішні і колишні, вони були повні непорядності, яку в наші дні називають хабарництвом. Ось ілюстрація: говорять, що в

китайсько-японській війні контракти на виробництво гармат і іншого воєнного спорядження давалися підприємцям, тісно пов'язаним з урядовими особами, і що при цьому проявлялось найбільш безсоромне шахрайство – наприклад, на фортифікаційні споруди постачали і встановлювали дерев'яні гармати, тоді як гроші, які були заплачені за справжні гармати, потрапили до кишені злодіїв. Муж, такий як Даниїл, на такому високому становищі, яке він займав як один з трьох найвищих урядників, або наглядачів, великої імперії, безперечно, стояв поперек дороги хабарникам – перешкоджав їхнім планам. Усвідомивши, що його не можливо скинути, першим кроком було знайти в ньому якийсь недолік, який би гарантував його усунення з посади. Але чесність і справедливість цього мужа взагалі не давала на це жодної надії.

Нарешті план був узгоджений. Вони знали, що основою всієї поведінки Даниїла в житті є його релігія. Вони мусили або підманути його з боку його посвячення Богу або ж взагалі не могли нічого зробити. До царя Дарія, як і до кожної іншої людини, була знайдена стежка через лестощі. На сході існував звичай тісного зв'язку царя з релігією. Він вважався улюбленцем свого бога, інакше не займав би такого високого становища.

Розробляючи цей план, високопоставлені змовники звернулися до царя з пропозицією, яка, як вони запевняли, допомогла б йому зміцнити і з'єднати різні частини його імперії. Ось ця пропозиція: на протязі місяця царя повинні визнавати єдиним засобом посередництва, або доступу, між його підданими і їхнім богом або богами. Заявлялось, що таке визнання підняло б гідність трону в очах народу. Царя Дарія це, звичайно, влестило, і він відразу погодився на цю пропозицію і дав наказ її виконати – ані на мить не задумуючись, що це могло означати у випадку Даниїла, ані на мить не підозрюючи, що його радники намагалися заманити його в пастку і законно

вбити його найвідданішого урядовця.

ЩОДНЯ ТРИЧІ МОЛИВСЯ

Даниїл почув декрет, але не змінив свого звичаю кожного дня тричі молитися перед відкритим вікном свого дому, яке виходило на Єрусалим. Вранці, опівдні і ввечері він пригадував свого Бога і пригадував свої обіти вірності Йому і милостиві обітничі про Святу Землю, що вона ще буде центром цілої землі і Божого святого народу, що в кінці кінців через це божественні благословення поширяться на кожний народ, люд, рід і язик.

Дехто говорить, що гострити косу в час жнива не є тратою часу чи енергії. Так само і час, проведений в молитві, не є втраченим для життєвих справ. Незаперечно, що найкращі чоловіки і жінки в світі це ті, котрі моляться, і моляться регулярно, котрі стають на коліна, як робив Даниїл. Незаперечно, що хвилини, таким чином відібрані від життєвих справ, є добре проведеними хвилинами, які приносять більш, ніж відповідні благословення тому, хто поклоняється, і всім, з ким він має справу. Незаперечно, що неможливо жити посвяченим життям, нехтуючи молитвою. Чим був би Даниїл, якщо б не молився! Як збереглася б його віра в Бога в цій поганській країні? Як його відданість принципу підтримувала б його серед зіпсуття, якщо б він не мав єдності зі своїм Творцем? Для християн цей привілей є ще більш високим завдяки усвідомленню, що ми «маємо Заступника перед Отцем, – Ісуса Христа, Праведного», в Ім'я Якого, яке є понад усяке ймення, ми можемо з відвагою приступати до престолу небесної благодаті і приймати милість та для своєчасної допомоги знайти благодать (Євр. 4: 16).

ЄГОВА ПОСЛАВ СВОГО АНГЕЛА

Змовники слідували за Даниїлом. Вони мали свідків, готових підтвердити, що вони бачили, але не те, мов би Даниїл робив щось погане, але що він порушив указ, який підписав цар, потрапивши цим у пастку. Справа була

представлена цареві, і йому пригадали, що одним із законів імперії було, що навіть сам цар не міг змінити або відмінити виданого ним указу. Цар Дарій відчув себе зв'язаним по руках і ногах і пійманим в сильце – в пастку. Весь день він шукав способу, яким міг би відвернути наслідки свого царського наказу, але нічого не знайшов. Він пояснив справу Даниїлу, запевнюючи його, що він вірить, що його Бог здатний визволити його. Яке чудове свідоцтво чесності життя Даниїла!

Даниїла вкинули у лев'ячу яму, і на отвір ями був покладений камінь, і цар запечатав її своєю печаткою, як гарантію, що з неї ніхто не вийде. Ніч, як нам сказано, була для нього дуже важкою. Він не міг ні про що думати, лише про свого вірного слугу, шляхетного мужа, з яким так несправедливо поступили. Йому було соромно за роль, яку він відіграв у цій справі. Рано вранці, після безсонної ночі, він вийшов,

щоб покликати Даниїла, довідатись, чи він ще живий, чи ні. Якою великою була його радість, коли він взяв, що з Даниїлом все гаразд, що його Бог послав Свого ангела позатуляти паші левам. Даниїла негайно підняли з ями! Даниїл був оправданий! Його Бог був оправданий! А цар тепер видав інший декрет – що ті радники, які таким чином шукали життя вірного мужа, самі повинні бути поставлені на випробування, будучи вкинутими в ту саму лев'ячу яму. А для них це означало загибель, що й підтвердилося.

О, якби кожний християнин міг і жив так високо понад світські критерії, як Даниїл, так щоб його вороги могли ясно бачити, що вони не мають жодної приклучки, щоб його звинуватити, хіба що за його віру; що його Бог, якому він служить, є дійсно правдивим Богом.

R4874 (1911 p.)

КОНВЕНЦІЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо всіх читачів журналу, що цьогорічна конвенція у Львові відбудеться 3 та 4 липня за нижчевказаною адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Ліцею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.

ПРОПОНУЄМО ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ КНИГИ ТА БРОШУРИ:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)

- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)

Вся література висилається безкоштовно. Просимо завітати в Інтернет на сторінку <<http://www.scripturestudy.net>>, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.